

maaske Tusinder af dens Børn. De blive opfostrede dels ved private Bidrag, dels ved Statens Tilskud paa Finansloven. Medens andre Kommuner rundt omkring i Landet give deres egne Børnehjem og sommetider ogsaa Børnehjem udenfor Kommunens Grænser et om end maaske meget lille Bidrag, er der endnu ikke — det skulde da være sket i det sidste Aar — af Københavns Kommunalbestyrelse vedtaget et eneste Tilskud til de københavnske Børnehjem, der tage Hundreder af Kommunens Børn, som ellers vilde ligge Kommunen til Byrde.

Hele denne Betragtning kunde det ikke have faldet mig ind at fremføre, hvis ikke det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) saa tidt havde været den store Anklager overfor os ogsaa som Skolemænd. Det ærede Medlem har løbet med sin Føjekost fra Dør til Dør, men han har mærkværdigt nok glemt sin egen, hvis Tilstand er meget malproper.

Efter at jeg har fremsat disse Bemærkninger, skal jeg slutte med at sige, at den Modtagelse, Lovforslaget har faaet, varslor jo om, at vi let, i alt Fald med nogen Overvindelse fra alle Sider, kunne blive enige om en Form, som kan sikre Lovens Gennemførelse og alligevel opfylde baade Befolkningens og Lærernes Ønsker. Det gælder om at finde en Form og et Indhold, som gør Loven velkommen baade hos Lærerne og hos Befolkningen, og det tror jeg, den kan blive.

K. M. Klausen: Jeg havde egentlig kun tænkt paa at fremsætte nogle faa Bemærkninger, men efter det voldsomme Angreb, der er blevet rettet dels mod mig og dels mod Skolevæsenet her i København, bliver jeg nødsaget til at bede det høje Ting tillade mig at give et længere Svar.

Jeg skal først fremsætte nogle Bemærkninger overfor det ærede Medlem for Assens (Berntsen), der berørte Lovens § 7, Tilskuddet til Københavns Kommune. Dette Tilskud er som en nagende Orm, der stadig bider i det ærede Medlems Hjerte. Han gjorde alt, hvad han kunde, fra 1895 til 1899, da Skoleloven blev vedtaget, for at forhindre Vedtagelsen af dette Tilskud. Det blev alligevel gennemført. Den Gang talte han stærkt imod det, men havde meget svært ved at fremsætte virkelige Grunde for, at København ikke skulde have Tilskud. Hans Hovedgrund var, at her i København havde vi Univer-

sitetet og polyteknisk Læreanstalt, og saa behøvede vi intet Tilskud, for vi kunde sende vore 47,000 Skolebørn til Universitetet og Læreanstalten. Han sagde endvidere: København danner en Stat i Staten og har et Selvstyre paa Skolens Omraade, som ingen Kommune har Mage til. Det er fuldstændig forkert, vi have ikke en Gang det Selvstyre paa Skolens Omraade, som alle andre Kommuner her i Landet have. Vort Selvstyre her i København er meget, meget mindre end i nogen anden dansk Kommune. Andre danske Kommuner — og det har det ærede Medlem jo kæmpet haardt for — have faaet nogen Bestemmelsesret med Hensyn til, hvem der skal være deres Børns Lærere, det have vi ikke her i København. Her sidder en Skoledirektion, hvis Flertal er Regeringens Embedsmænd, og det er dem, der afgøre, hvem der skal være Lærere, og hvem der skal være Inspektører her i København, Københavns Borgerrepræsentation har ingen Indflydelse herpaa. Naar det ærede Medlem siger, at vi have et Selvstyre, der gaar langt videre end andre Kommuner, røber det derfor en fuldstændig Uvidenhed om de virkelige Forhold.

Denne Gang er det ærede Medlem ikke tyet tilbage til disse gamle Argumenter, som ere slaaede ud af Haanden paa ham, og som ere aldeles værdiløse, men nu har han opfundet et nyt Argument, og efter dette mener han, at der ingen Grund er til at støtte Københavns Kommune, eller at man dog i alt Fald burde være betænkelig ved at yde det forøgede Tilskud. Han siger nemlig, at Københavns Kommune anvender ikke dette Tilskud efter dets Bestemmelse. Jeg tror, han nævnedes, at Pengene gaa i Kommunens Kasse og kunne bruges til andre Formaal, og det forekom mig, han nævnedes Bro-lægnings- og Kloakvæsen. Meningen var altsaa, at vi ikke brugte dette Tilskud saaledes, som dets Bestemmelse var, til at forbedre Lærerlønningerne her i København. Hvis det var sandt, vilde jeg sige, at saa vilde det være rigtigt, om Rigsdagen nægtede ethvert Tilskud til Københavns Kommune, thi den havde ikke fortjent at faa noget Tilskud, hvis den virkelig gjorde sig skyldig i dette, ikke at anvende disse Penge, som deres Bestemmelse var, men anvendte dem til andre kommunale Øjemed. Men saaledes er det virkelige Forhold heller slet ikke.

Naar jeg nu her imødegaaer det ærede Medlem for Assens paa dette Omraade, gælde disse Bemærkninger ogsaa det ærede